DE DÖDA SKEPPENS Ö.

Kärleksroman från det äventyrsfyllda Sargassohavet

av

Crittenden Marriott.

Översättning av ANNA HAMILTON-GEETE

(Forts. fr. föreg. nr.)

— Med största nöje. Vi ha händelsevis allt som erfordras för inredningen av en telegrafstation och anläggandet av en linje ombord. Jag beklagar endast att själva linjen ännu inte är utstakad.

— Nå — giv mig då en båt och — en kompass, eller vad det nu är vi båst behöva.

— Ledsamt nog så gott som det enda jag inte kan stå till tjänst med. Miss Fairfax! — då besättningen lämnar ett fartyg, ta de tyvärr alltid båtarna och kompasserna med sig. Men — varför är ni då egentligen så angelägen att lämna oss? — Jag försäkrar er att ni ingenstädes skulle finna mera hängiven beundran än här. Vi komma samt och synnerligen att bli era ödmjukaste tjänare — ni kommer att härska över oss alla som en drottning, er minsta vink blir vår lag och all vår diktan och traktan blir endast att uppfylla varje er obetydligaste önskan.

— Min enda önskan är för närvarande att få återvända till fastlandet — och om min vilja verkligen skall vara er lag, så gör vad ni kan för att uppfylla den.

— Ack! — det är mig tyvärr omöjligt, som jag redan haft den äran förklara för er. Och — uppriktigt sagt — Gud vet om jag ville, om jag också kunde. Det är sannerligen inte var dag som en lycklig slump för en så förtjusande kvinna som ni i ens väg. Ni kan väl inte begära att man frivilligt skall avstå från sin bärgarlön. — — Allt som driver in här är vrakgods, som tillhör oss enligt strandrättens lag. Ni är ju också ett stycke vrakgods, om man så vill, miss Fairfax — ja, tag inte lilla upp — det finaste och dyrbaraste stycke vrakgods som någonsin kommit i min väg. Ni kan väl knappast undra över att jag gärna skulle vilja göra min strandrätt gällande och.. kräva den bärgarlön som med rätta tillkommer mig — eller hur?

Detta var onekligen att gå tämligen rakt på sak. Dorothys hjärta slog så hårt att hon tyckte sig vara nära att kvävas; hennes darrande läppar förmådde ej uttala ett ord till svar och hon kastade en förskräckt blick på mor Joyce — men denna fortsatte med orubbligt lugn att äta sin kvällsvard, utan att ändra en min. Åtminstone för ögonblicket var tydligen ingen hjälp att vänta av henne — hon föredrog att låta Dorothy reda sig på egen hand.

Forbes fortfor:

— Nej — det är så gott att ni först som sist får fullkomligt klart för er, miss Fairfax, att ni kommer att tillbringa ert återstående liv här. Jag beklagar det för er skull — men det gläder mig onekligen för min egen del. Ni kommer att stanna här för alltid. Sök att göra er fullt förtrolig med den tanken. Jag försäkrar er att utsikten inte är på långt när så avskräckande som ni nu föreställer er. Försök att sätta er in i saken — finna er i det oundvikliga, välj er en man och slå er till ro i all frid och trevnad.

— Jag har inte ringaste lust att gifta mig.

— Förlåt — men i det avseendet bör det verkligen inte på huruvida ni har lust eller ej. Tillåt mig framställa saken för er. Här på platsen finns för närvarande tjugutvå karlar — och endast två kvinnor. Under sådana förhållanden vore det en orimlighet att låta någon kvinna förbli ogift. Vi gjorde det för några år sedan, då proportionen mellan de båda könen var något bättre avvägd än för närvarande. Men vad blev följden? — Karlarna slogos som vilda djur av svartsjuka, mördade och lemlästade varandra, allt för en kvinnas skull — det var ett elände utan alla gränser. Sista gången, jag minns det mer än väl, dödades inte mindre än fem karlar innom en vecka och så mycket hat och illvilja hade uppväckts att det krävdes åratal innan lugnet blev återställt. Sådant där kunde man naturligtvis inte tåla — hela samhället skulle gått under för det — och därför stiftades en lag att varje kvinna måste välja sig en man och gifta sig med honom inom tjugofyra timmar efter sin ankomst hit. Valet stod henne fritt — men välja måste hon.

— Men den lagen kan naturligtvis inte tillämpas på mig.

— Varför inte? — Ni är ju, förstås, vad man kallar en fin dam och vida överlägsen nio tiondelar av de män som finnas här. Men det står er ju fritt att välja bland den återstående tiondelen. Ingen av oss är ju, ur en synpunkt sett, god nog åt er, men som äkta män betraktade tror jag ändå vi skulle kunna ha våra sidor.

Dorothy försökte småle och behandla det hela som ett dåligt skämt, men leendet stelnade på hennes läppar. Det hela föreföll henne som en ohygglig dröm, från vilken hon förr eller senare måste vakna — men hon visste dock alltför väl att det i stället var en fruktansvärd verklighet. Hon tyckte sig känna huru nätet småningom sammandrogs kring henne och hon ryste av fasa därvid. Hennes tankar flögo till Howard. Han, det kände hon, skulle rädda henne, såvida det stod i hans makt att göra det; men han var ju dock blott en enda, under det att Forbes och hans anhängare voro många. Skulle det komma till öppen strid kunde man tyvärr ej hysa något tvivel om vad utgången skulle bliva.

Vad kunde, vad skulle hon väl göra i denna sin yttersta nöd?

Forbes betraktade henne skarpt.

— Jag hoppas att, ni fullt fattar hur sakerna stå? återtog han efter några ögonblicks tystnad. För vårt lilla samhälles bestånd och välfärd är det nödvändigt att inga ogifta kvinnor få finnas ibland oss. Vi kunna ej göra något undantag för er skull. Ni måste rätta er efter våra lagar och välja er en man inom tjugofyra timmar. Jag råder er blott att välja en som kan beskydda er och sörja på bästa sätt för er trevnad och ert välbefinnande här. Ingen torde, rent ut sagt kunna göra detta bättre än jag. Jag talar inte om kärlek — det kan passa sig för pojkar och jag är ju en mogen man. Men så mycket kan jag försäkra er, att om ni blir min hustru, så kommer ni att härska här som en drottning. — Nå —? vad säger ni om saken?

Dorothy sköt tillbaka stolen och reste sig hastigt.

— Jag säger att allt detta ju är fullkomligt orimligt. Jag låter inte tvinga mig att gifta mig med n å g o n — och i alla händelser vill jag ej gifta mig med e r. God morgon, kapten Forbes.

Hon vände sig mot dörren, men Forbes ställde sig i vägen för henne.

— Ett ögonblick, miss Fairfax! sade han. Jag förstår era känslor och vill visst inte väcka er ovilja genom överdriven enträgenhet. Om ni önskar att avlägsna er, så står det er fritt! — men tänk väl över vad jag sagt. Jag vågar tro att ni vid närmare eftertanke kommer att finna mitt förslag betydligt mindre oantagligt. Tala med era vänner — meddela dem vad jag sagt; jag är närstan säker på att de skola tillråda er att samtycka. I alla händelser har ni tjugufyr timmars betänketid — till klockan fyra i morgon eftermiddag — för att överväga saken och vänja er vid tanken på vad som ändå torde vara oundvikligt. Lyd mitt råd och vänta lugnt till dess.

Dorothy böjde stolt på huvudet.

— Som ni vill, genmälte hon. Jag skall vänta. Skulle ni vilja ha godheten och be mina vänner komma hit. Jag önskar återvända till mitt fartyg.

Forbes smålog — ett grymt leende.

— E r t fartyg, miss Fairfax? upprepade han. Ni har intet fartyg. Ni och era reskamrater ha frivilligt övergivit ert fartyg och enligt sjölagarna är det som vrak bärgarens tillhörigheter allt som finnes ombord. Mitt folk ha redan tagit alltsammans i besittning — även era övergivna koffertar och andra reseeffekter — som nu tillhöra mig. Ni har faktiskt inte en plats där ni kan lägga ert huvud och ni äger ingenting, annat än det ni för tillfället bär på er.... Men jag vill visst inte välla er några obehag. Under de återstående tjugofyra timmarna skall det vara mig ett nöje att få betrakta er som min gäst — att få erbjuda er både husrum och föda. Sedan så — — — få vi väl se. Var god och följ med mrs. Joyce, som skall se till att ni inte behöver sakna något. Och som sagt — tänk väl över vad jag sagt er.

TOLVTE KAPITLET.

Inför avgörandet

Den utsatta betänketiden försvann blott allför fort.

Dorothys första tanke hade naturligtvis varit att söka skydd och hjälp hos Howard. Men timme efter timme förgick utan att han visade sig och slutligen erfor hon till sin outsägliga fasa och bestörtning av mrs. Joyce att kapten Forbes lätit fängsla olh bortföra honom.

— Men var inte ängslig for det, barn lilla, sade den välvilliga gamla irländskan tröstande. Det är ingen fara med honom. Kapten kommer bara att hålla honom instängd till dess vigseln är över. Ingen gör honom något för när, var lugn för det.

— Det blir ingen vigsel, ubrast Dorothy uppbragt.

— Och varför inte det då? — Sämre kunde ni få det, mitt hjärtans barn. Karlarna är nu samt och synnerligen ena bråkstakar, det är visst och sant — men kapten Fobes, han är nog inte en av de värsta, om man bara förstår att ta honom på rätta sättet. Han blir ingen dålig man, sanna mina ord — bättre än någon annan här i alla fall. Jaja, jag vet nog att det måste synas er lite hårt, men sannerligen jag begriper vad ni annars skall göra — då ni ju i alla fall, efter vad ni själv sagt, inte på några villkor vill gifta er med den här Howard heller. — Mor Joyce gav henne föstulet en slug sidoblick.

Dorothy rodnade djupt och dolde ansiktet i händerna.

— Ah! snyftade hon — jag — han — allt var så — så annorlunda då jag sade det där, mor Joyce — — —

— Ahå? — Låter det på det viset? — Inte ord mer behöver ni säga, mitt hjärtans barn. Mor Joyre är minsann inte den som inte kan förstå halvkvävda visor. En nick är så god som en vink för en blind häst, plägar de säga hemma i Irland.... En vacker, stätlig pojke är han, det är visst och sant.... jag undrar inte på er. Joyce och jag, vi skall allt göra vad i vår makt står, både för honom och er, lita på det. Och så lovar ni väl att inte lämna oss kvar här då ni reser härifrån?

— Lämna er kvar? — Naturligtvis inte!

Det var lyckligt för Dorothy att hon sålunda i någorlunda god tid lyckats förständiga sig med sin nyfunna vänninna, ty senare erbjöds föga tillfälle till något förtroligt samtal dem emellan. Under hela den återstående aftonen och hela den följande förmiddagen avlade så gott som alla samhällets medlemmar i tur och ordning besök hos Dorothy. Alla hade något att förtälja om de fördelar som livet på vraken erbjöd och alla utbredde sig vitt och brett i beröm över kapten Forbes. Hos dem kunde hon tydligen varken räkna deltagande eller bistånd.

Icke ens prästen, pastor Willoughby, hade någon tröst att erbjuda. Den stackars mannen vred sig i själva verket som en mask av förlägenhet och villrådighet då hon försökte vädja till honom.

— Kapten Forbes är en fredens man — mumlade han — han låter sig svårligen övertygas. — Min ställning som en ringa Herrens tjänare ingiver honom föga vördnad. Skulle ni fortfarande stå fast vid er vägran att låta förena er med honom av äktenskapets heliga band så — så hoppas jag att det måtte förunnas mig mod och ståndaktighet nog att skänka er det ringa stöd som står i min makt att ge. Men ni måste ihågkomma att jag är en mot många — och för övrigt har jag alltid varit en fridens man.

Av den gode prästmannen var tydligen föga att hoppas. Men Dorothy kunde ej underlåta att göra ännu ett försök.

— Ni kan väl alltid vägra att förrätta vigseln! föreslog hon, nästan gråtande.

— Visserligen, visserligen — det kan jag, instämde prästen. Det vill säga — såvida jag blir alldeles tvungen därtill — tillade han hastigt, tydligen redan ångrande det halva löfte han givit. Men, min bästa unga dam — vartill skulle det egentligen tjäna? — Kapten Forbes är sjökapten och såsom sådan berättigad att själv förrätta vigsel ombord å sitt förande fartyg.. Huruvida han kan viga sig själv torde måhända vara mindre klart — kyrklagen är i detta avseende något dunkel..! Men jag känner mannen. Han kommer att avgöra frågan i enlighet med sina egna önskningar.... han kommer att taga er till äkta under all förhållanden, då han en gång försatt sig att göra det. Jag — jag — jag skulle verkligen tillråda er att underkasta er det oundvikliga. Min kära unga vän. Då försynen bestämt att ni skall kvarstanna här under ert återstående liv så torde ni ej kunna göra det i en bättre ställning än såsom kapten Forbes hustru.

— Men jag kommer inte att stanna här. Jag vill inte stanna här. Löjtnant Howard har lovat — hon bejdade sig och bet sig i läppen. Jag ser emellertid att ni ej kan hjälpa mig, herr pastor. God morgon!

Pastorn smög sig något skamsen bort och omedelbart därpå stapplade den stackars Prudence Callegher in — förskrämd, sjuk och darrande — för att lägga sitt lilla halmstrå på den centertyngd som redan tryckte Dorothys hjärta.

— Det gör mig så ont om er — viskade hon, i det hon ängsligt såg sig omkring åt alla sidor. Åh, det gör mig så ont om er! — men — men — nog är det väl bäst att ni gifter er med kapten ändå. Han är en stark karl — alla äro rädda för honom — ingen törs göra honom något för när, och — och — — då slipper ni i alla fall att gå ur hand i hand som — jag gjort.....

Då detta pågått utan uppehåll några timmar kände sig Dorothy nästan på vansinnets gräns och hennes förtvivlan stegrades ju mer den ödesdigra stunden närmade sig.

Påfängt spanade hon efter ett tillfälle till flykt. Om något sådant erbjudit sig skulle hon ej ett ögonblick tvekat att begagna sig därav, utan att låta avskräcka sig av de faror och fasor som utan tvivel väntade henne om hon ensam vågade sig in i den labyrint av övergivna vrak som på alla sidor omgav den lilla kolonien. Men intet sådant tillfälle yppade sig. Man lämnade henne aldrig ett ögonblick ensam; hon var ständigt omgiven av fångvaktare. Så vitt hon kunde se fanns nu intet hopp mera. Hon kunde visserligen göra motstånd till det sista, men sedan — sedan — vad återstod väl för henne, en värnlös flicka bland mer än ett tjog karlar? — Hennes hjärna svindlade vid de fasansfulla föreställningar som trängde sig på henne.

Skeppsklockan slog åtta glas och i samma ögonblick visade sig Joe i dörren.

— Kaptén hälsar och ber att ni och mor Joyce skall vara snälla och komma upp på däck, miss, meddelade han.

TRETTONDE KAPITLET.

Ett bröllop.

Däcket var smyckat till fest. Mångfärgade flaggor hade draperats överallt under det skyddande tälttaket; här och där hade man upphängt burar med kanariefåglar, som alla sjöngo av full hals och samhällets samtliga medlemmar bildade grupper, som åtminstone ej lämnade något övrigt att önska i avseende på drakternas färgrikhet och omväxling. Det hela erbjöd ett visserligen egendomligt men på samma gång grannt och pittoreskt skådespel.

Mor Joyce förde den halvt medvetslösa Dorothy till en slags upphöjd estrad, framför vilken bänkar voro uppställda, på vilka de närvarande vid hennes åsyn skyndsamt togo plats. Dorothy spanade ivrigt bland dem efter Howard och den sista glimten av hopp som ännu funnits inom henne slocknade då hon såg att han icke fanns där.

Då hon steg upp på estraden, visade sig kapten Forbes på motsatta sidan. Putsad, rakad och ytterst omsorgsfullt klädd, tog han sig onekligen icke illa ut, i synnerhet i jämförelse med det övriga, brokiga och underliga sammanravsade sällskapet.

— Var god och sitt ned ett ögonblick, sade han artigt, sedan han bugat sig för Dorothy med en min som om de varit de bästa möjliga vänner. Därpå steg han fram till estradens kant utan att se efter huruvida hon efterkommit hans inbjudan eller ej.

— Kamrater, började han i kommandoton, i det han såg ut över mängden — enligt vår lag måste, som ni veta, varje ogift kvinna inom tjugofyra timmar efter sin ankomst hit välja sig en man bland dem som framställa sig som kandidater till hennes hand. Den, vilken hon väljer, måste själv försvara sina rättigheter gent över alla andra eller också vika för sin besegrare. Sålunda kan hon vara viss om att få den starkaste och dugligaste till man och vårt samhälle behöver ej uppröras av onödiga stridigheter.

Han tystnade ett ögonblick och fortsatte därpå:

— Som ni alla veta anlände denna dam — miss Fairfax — hit i går. Hon står så högt över oss alla genom sin skönhet, sin uppfostran och samhällsställning, att det i själva verket vore oförsynt att tro att någon av oss vore henne fullt värdig. Men lag är lag och efter lagen måste vi alla rätta oss. Jag ber således var och en bland er, som vilja eftersträva hennes hand, att framträda, så att hon själv måtte få välja den hon föredrar. Till att börja med så anmäler jag mig själv. Vem mer?

Han tystnade och såg sig frågande omkring. Ingen rörde sig. Alla visste tydligen vad som redan blivit överenskommet och ingen vågade blanda sig i saken. Även om de ej varit vana att underkasta sig hans vilja, så skulle hans betydelsefulla antydan, att den utkorade måste försvara sina rättigheter mot alla medtävlare, hava förtagit all lust att göra några invändningar — ty Forbes var fulla sex fot lång och kraftig byggd i förhållande till sin längd.

(Forts.)

Värdefull Svensk Bok FRITT!

Varje man borde sända efter ett exemplar av den intressanta och lärorika

SVENSKA RÅDGIVAREN

"GODA RÅD"

Denna berömda med flera illustrationer försedda läkarebok, som Doktor Leigh skrivit speciellt för svenskar i Amerika lämnar många värdefulla råd och upplysningar för unga män, omnämner alla för män säregna sjukdomar, deras följder, förebyggande och huru de kunna botas i hemmet o. s. v. Boken handlar även om Livets Hemligheter och borde läsas av varje ung man. Om ni varit offer för oförstånd i edra unga år, eller systemet blivit försvagat genom utsvävningar i senare år, bör ni skriva efter boken. Ni kan bliva återställd till fullkomlig hälsa och styrka genom Dr. Leighs behandling. Boken sändes alldeles gratis och portofritt i förseglat omslag till alla, som insända namn och adress till

Dr. L. K. LEIGH, 177 N. State St., D. 14, Chicago, Ill.

Farm och hem.

Husbyggden av stampad jord.

Det är med säkerhet många svenskar, som behöva bygga på sina farmar eller någon förstadstomt nu till våren eller sommaren. Somliga önska bygga, men ha inte råd därtill, emedan det faller sig för dyrt. Särskilt dessa böra ofördröjligen göra sig närmare underrättade om vilken storartad hjälp den så kallade Pisé-metoden kan bli för dem.

Mitt upplysningsarbete för att göra denna metod känd har under de senaste åren börjat bära frukt även i U. S. A. och Canada, liksom förut i de skandinaviska länderna.

En av de första att bygga var mr. Alfred Duva i Newcastle, Indiana. Det är visserligen endast ett hönshus han byggt, men ett fint sådant. Ett större bygge skulle givit samma goda resultat — likväl som i Sverige, där stampjordsmetoden använts även för residens i två våningar.

Det torde itressera många att höra vad Alfred Duva säger om sitt bygge, vilket var färdigt redan i juli. Mr. Duva skriver bland annat:

"Many people have been here to see it and they think it is wonderful how a house can be made from dirt. When they first saw it they said it would fall down when the first rainstorm came, but it has stood thorough many rainstorms and it hasn't fallen yet." — —

En annan intresserad skriver:

"Undertecknad var i sällskap med tre kamrater till en Anders Sjölund i Brunswick för att bese hans jordbygge och det såg alldeles otroligt ut att det hade stått emot de starka störtskurarna även under byggandet i sommar. Han hade redan tak på och skulle, så snart han satt in fönster, taga ett foto därav och sända till Er att se. Jag tror att dessa byggen höra framtiden till. Där som nu står det första bygge av detta slag stod för 50 år sedan så tätt med tallskog, så man kunde inte se solen vid middagshöjd och nu alldeles skoglösa farmar. Jag för min del kan ju inte ha mycket bruk för dessa byggen härefter, ty jag är redan 76 år, men det är något att tänka på för det uppväxande släktet. Högaktningsfullt Eder förbundne — S. O. Larson."

Man kan räkna i miljontals dollars de förluster som uppstå därigenom att det bygges onödigt dyra hus av trä och tegel och hålsten, då det lika gärna kunde byggas förstklassigt med den jord som finns gratis på byggplatsen. De flesta finna det så obegripligt att det kan finnas en byggmetod som är så bra och ändå inte förés fram av något stort och pampigt bolag, som har råd att annonsera väldeliga om densamma. Men varken jag eller något byggbolag kan komma åt att förtjäna en enda cent på pisé-bygge, ty den byggaren har sitt byggmateriel gratis och emedan jag inte håller någonting hemligt ifråga om förfaringssättet utan släpper ut hela konsten till vem som helst genom min instruktionsbok. All den vinst som uppstår genom att använda denna metod tillfaller enbart självbyggaren själv och ingen annan. Och detta är som det bör vara. Men när det nu ätligen finns en byggmetod som är så billig och ger så gott resultat och som var man kan lära sig ur en bok, — varför gå då så många och envisas med sitt tvivel och neka att ta emot gåvan som räckes dem genom denna byggmetod och som kan betyda tusentals dollars för dem som behöva bygga både boningshus och diverse farmbyggnader! — Var och en, som behöver bygga någonting, vare sig det är boningshus, ladugård, garage, hönshus eller annat på gården behövligt bygge, bör genast studera metoden. Somliga tillskriva mig och undra om den och den jordsorten duger att bygga med. Till stampjordsbygge duger alla jordsorter som kunna bära gröda eller annan växtlighet. Alla frågor som de tveksamma någonsin kunna hoptänka om pisémetoden finnas besvarade i min instruktionsbok, vilken även innehåller ritningar till de enkla byggredskap som erfordras och vilka farmaren eller nybygaren kan tillverka själv. Läsaren bör ha klart i minne att pisé-metoden är för självbyggare och att jag inte söker att få bygga åt honom eller att på något sätt förtjäna en enda cent på hans bygge. Jag behöver inte ens veta om att han bygger med pisé. Varför då vara så rädd för att ta närmare kännedom om en byggmetod som kan möjliggöra så stora besparingar för alla som använda den? Inte är det k l o k t att tvivla inför ovedersägliga fakta. Min instruktionsbok har rekommenderats av den alltid strängt kritiska och auktoritativa tidskriften "Scientific American" och andra vetenskapliga organ. De amerikanska lanthruksinstituten äro högeligen intresserade för pisé-metoden och tveka inte att rekvirera min lärobok. Nästan dagligen ingå förfrågningar från dylika håll och den senaste bokrekvisitionen är från professor Even A. Hardy — "prof. of Agricultural engensering, University of Saskatchewan". — Men det är ju i främsta rummet till svenska farmare och nybyggare jag önskar bringa kännedom om pisé-metoden. Och denna tidning kan inte om och om igen ge plats åt artiklar i denna sak. Inte heller kan den utbasuneras medelst ideligen upprepad annonsering, ty sådant är icke möjligt alldenstund jag inte säljer något slags byggnadsmateriel till någon självbyggare och inte fordrar ringaste ersättning för att han använder den byggmetod jag söker göra känd för så många som möjligt.

Många av dem som göra förfrågningar om stampjordmetoden ha fått för sig att metoden är ny, och somliga undra därför hur länge ett stampjordshus kan stå gott. — Jag har i mina artiklar om detta ämne framhållit att metoden principiellt är urgammal och att det finns stampjordshus som äro hundratals år gamla och ännu äro i fullgott skick. Det nya i metoden består fönämligast av förbättringar i förfaringssättet och i de redskap som användes för dylikt bygge. I Augustine, Florida, finns ett stampjordshus som är byggt 1556. Och i Washington, D. C. står ett hus som uppfördes 1773 och som ägaren försökte riva ner för några år sedan, men fann väggarna så starka att rivningsförsöket måste uppgivas och huset i stället modärniseras för anpassning till nutida bostadskrav.

Läsaren bör således ha klart för sig att det är icke något fel med metoden. Att metoden ändock är så föga känd beror i stället på att det är så svårt att få folk att tro på den och utnyttja den. Och så den orsaken, att någon firma kan inte ta upp pisé-metoden och göra affär och vinst av den, då materialet (jorden) finns gratis hemma hos varje tomtägare eller farmare eller nybyggare. Därför finnes det heller ingen som bryr sig om att påtaga sig besväret och kostnaden med att agitera för metoden. Skall detta göras så måste det göras av någon som gör det för folkets välfärds skull och inte för egen vinning. Men en stor del av detta arbete strandar på att det finns så mycken trögthet, misstro och fördom. Dock finns det ju alltid en och annan vetgirig nog att vilja skaffa sig mera upplysning i saken och därefter tillgodogöra sig den stora besparing som väntar självbyggaren i pisé. De brev från självbyggare, som jag citerat i början av denna artikel böra ju vara övertygande nog för dem som ännu tvivla. Och på samma gång får ju läsaren klart att inte jag försöker gnida mig till någon förtjänst eller vinst från dem som bygga stampjordshus. Jag ivrar för bekantgörandet av denna byggmetod, därför att den kan bli till stor nytta för menige man nu och i framtiden. Det är i detta syfte mina läroböcker om metoden äro utgivna, (se närmare hårom i annons i detta nummer), och det är för att framhjälpa detta upplysningsarbete som både jag och min hustru ägna mycket av vår tid att besvara förfrågningar i denna sak och ge upplysningar som redan förhjälpt många farmare och nybyggare att få sina byggnadsuppgifter lösta så enkelt och billigt att de aldrig kunnat dna någonting dylikt förrän de började syssla med stampjordsmetoden.

Karl J. Ellington.
Port Angeles, Wash.

GODA RÅD.

Gamla frottéklänningar, som blivit fällda och urtvättade och icke längre kunna användas som klänningar, kunna förvandlas till badhanddukar, tvättlappar och dylikt. Av ryggen kan man få en stor, präktig handduk, om denna klippes ut i ett stycke, och mindre handdukar åt barnen eller för köket kan man få av framstyckena, under det att ärmarna kunna förse hela familjen med tvättlappar. På detta sätt kan man mycket billigt få praktiska handdukar, som äro utmärkta för dagligt bruk.

* * *

Vid packning av större koffertar är det praktiskt att lägga några pappaskar av samma storlek som kofferten inuti denna. Det finns ju vanligtvis ett fack i kofferten, som kan lyftas upp, men under detta måste sedan hela garderoben och alla de oräkneliga småsaker man har med sig enas om utrymmet. Skall man vara någon längre tid på semester, vänder man upp och ned på kofferten otaliga gånger för att leta rätt på någon viss sak; detta är tröttsamt och besvärligt. Genom att lägga blusar, klädningar, linne m. m. i var sin större pappask, som ställes ned i kofferten, den ene ovanpå den andre (utan att locken läggas på askarna) kommer man att erfara en stor lättnad, enär man då har varje slags plagg liggande för sig ungefär som hemma i byrån, och kan hålla ordning i kofferten och lätt finna, vad man behöver.

"VÅRT DAGLIGA BRÖD."

Min vän det är en hård tid vi leva i, du och jag.

Det är en bryiningstid på gott och ont, så som väl aldrig tillförne. Världen är vorden ett enda ohyggligt, blodigt kaos. Eller det hela liknar en mardröm, som i spöklik hemskhet förgäves söker sitt motstycke inom historiens rämärken.

Men just därför att vi, du och jag, där vi leva i gömd och glömd avskildhet i vårt land — just därför att vi ha så oändligt mycket att vara tacksamma för, är det som vi allt emellanåt behöva oss en liten påminnelse, en liten uppryckning, så att vi vakna upp ur den andliga slöhet och försoffning, som vi alltför villigt, alltför gärna hängiva oss åt.

Vi måste lära oss se det goda, som vi äga. Vi måste ödmjukt erkänna att vårt land bokstavligen flyter av "mjölk och honung", jämfört med de andra kulturstater, där hungersnöd råder. Bönen "Vårt dagliga bröd giv oss i dag" få ej bliva blott tomma ord utan verklig mening, utan sin djupa religiösa innebörd.

Hela vårt svenska folk med dess påfallande böjelse för överdåd och överflöd borde i dessa yttersta dagar mer än någonsin söka tillvinna sig den rätta sparsamhetens dygd. Ty huru rik är icke den människa, som kan leva på litet nog, som har små materiella behov och som har öga och sinne och uppfattning så mycket mera för livets och tillvarons verkliga kulturvärden. Huru lycklig är ej den människa, som glad och tacksam tager emot sin dag såsom en god Guds gåva, även om denna dag understundom bjuder henne både tistel och törne. Men — säkert skall hon alltid finna någon — ros. Någon skönhetsglimt, något glädjeämne, som stämmer hennes själ harmoniskt.

Och det är just harmoniska individer mänskligheten mer än väl behöver i vår söndersargade och disharmoniska världsepko.

FARMARE OBSERVERA!

Det börjar nu lida mot tiden då Ni bli i behov av hjälp med vårarbetet. Vi vilja i samband härmed meddela, att vi dagligen erhålla förfrågningar om arbete från nykommare, som i flesta fall äga en hel del erfarenhet i jordbruksarbete. För att giva dessa våra landsmän all möjlig hjälp vända vi oss till våra skandinaviska farmare i västra Canada med en anmodan om att omedelbart till oss insända uppgifter angående behov av arbetshjälp och vi skola för vår del söka fylla dessa behov så långt som möjligt.

Låt oss arbeta gemensamt för att hjälpa våra nykommare.

OBSERVERA! Denna betjäning är absolut fri för såväl arbetsgivaren som den arbetssökande.

SVENSKA CANADA-TIDNINGENS UPPLYSNINGSBYRÅ.

325 Logan Ave. Winnipeg, Man.